

Vedrørende: Uoverensstemmelse mellem udtalelser og politiets praksis i sager om vold mod børn

Kære Justitsminister Peter Hummelgaard

Jeg skriver til Dem som bekymret borger i anledning af Deres udtalelse: "*Vold mod børn skal opdages tidligere og straffes hårdere.*" Det er en holdning, jeg naturligvis bakker op om, men samtidig må jeg udtrykke min undren og bekymring over, hvordan dette stemmer overens med virkeligheden i mødet med politiet.

Ifølge Justitsministeriets eget svar (Sagsnr.: 2024-15440, Dok.: 3529113) til Social- og Boligministeriet fremgår det klart, at der allerede eksisterer bestemmelser i straffeloven, som skal beskytte børn mod både fysisk og psykisk vold. Herunder:

- **Straffelovens § 213**, som omhandler vanrøgt, nedværdigende behandling og unddragelse af forsørgelsespligt, og
- **Straffelovens § 243**, der kriminaliserer psykisk vold, herunder groft krænkende og kontrollerende adfærd, såsom negativ social kontrol.

I denne sammenhæng nævnes det endda, at hvis et barn tages som gidsel i en forældrekonflikt, kan dette efter omstændighederne udgøre psykisk vold, jf. § 243.

Men på trods af denne klare lovgivning ser det i praksis ikke ud til, at politiet reelt foretager dybdegående undersøgelser i anmeldelser, der vedrører disse bestemmelser. I stedet henvises sagen ofte videre til kommunen — også i sager hvor der er dokumentation og konkrete beviser fra anmelderens side. Kommunerne, som gentagne gange har været i medierne for at fremlægge udokumenterede påstande og begå alvorlige sagsbehandlingsfejl, bliver alligevel taget for pålydende af politiet.

Det medfører, at gode og ansvarlige forældre uretmæssigt trækkes ind i kommunernes narrativ. På den måde opstår der en farlig dynamik, hvor politiet – frem for at efterforske anmeldelsen neutralt og i henhold til straffeloven – afviser sagen med henvisning til **retsplejelovens § 749**, udelukkende på baggrund af kommunens udtalelser. Dette til trods for at § 749 netop forudsætter, at en anmeldelse bør afvises "*hvis det er åbenbart, at forholdet ikke er strafbart,*" hvilket jo netop ikke kan afgøres uden en reel og uvildig undersøgelse.

Det rejser det alvorlige spørgsmål: Hvad er så formålet med de nævnte bestemmelser i straffeloven, hvis de i praksis ikke håndhæves af politiet – særligt når det gælder sager om vold og psykisk overgreb mod børn?

Jeg håber, De vil tage denne henvendelse alvorligt og forholde Dem til, hvordan Deres ønske om hårdere straf og tidligere opdagelse af vold mod børn kan realiseres i praksis, når politiets nuværende tilgang reelt modarbejder dette mål.

Med venlig hilsen

Mads Møller
Meteorvej 22A
4700 Næstved